

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce **Mgr.Ing.Jana Boučka**, advokáta se sídlem v Praze 1, Charvátova 11, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního úřadu

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného správního úřadu s odůvodněním, že v pátek dne 24.8.2012 ve 23.30 hodin jel se svým vozem po Modřanské ulici v Praze 4, přičemž na úrovni benzínové stanice AGIP uviděl na druhé straně ulice na horizontu jet v protisměru policejní vozidlo. Toto vozidlo došlo žalobce za Barrandovským mostem, kde žalobce zastavilo, přičemž žalobce jel podle předpisů a dodržoval povolenou maximální rychlost. Policejní vozidlo nemělo zapnuté zvláštní výstražné znamení a až teprve před zastavením žalobce spustili policisté modrý maják s nápisem STOP. Žalobce se domnívá (s ohledem na maximální povolenou rychlost v daném úseku a jeho náskok před vozidlem policistů), že pro dojetí vozidla žalobce musel vůz policistů jet rychlostí přesahující 100 kilometrů za hodinu. Poté k vozu žalobce přišel jeden z policistů (číslo 253608) a požádal žalobce o doklady, mimo jiné chtěl i občanský průkaz, přestože nešlo o žádný z případů, uvedených v ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. a občanský průkaz nepatří mezi doklady, které je řidič povinen mít při řízení u sebe a na výzvu je policistovi předložit. Žalobce se zeptal policisty, proč byl

zastaven, odpovědí bylo, že je podezřelý ze spáchání přestupku – jízdy pod vlivem alkoholu. Na opakovaný dotaz žalobce policista uvedl, že se jedná o preventivní kontrolu. Po tomto sdělení si žalobce začal průběh kontroly nahrávat na svůj diktafon a zeptal se policistů, proč byl zastaven, přičemž dostal opětovnou odpověď „protože proto“, tedy že je podezřelý ze spáchání přestupku jízdy pod vlivem alkoholu. Žalobce předložil požadované doklady včetně občanského průkazu a dýchl do přístroje Dräger. Výsledek zkoušky na alkohol byl negativní.

Žalobce v této souvislosti namítl, že právo policisty vyzvat řidiče, aby se podrobil vyšetření, zjišťujícímu obsah alkoholu, není bezbřehé, ale je omezeno pouze na případy, kdy je taková výzva adresována řidiči, tedy osobě, u nichž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost jako řízení vozidla pod vlivem alkoholu a dále řidiči, u kterého je důvodné podezření, že přivodil jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Kontrola musí být skutkově podložena a musí zde být skutkové okolnosti, které takový postup legitimizují, nikoli jen rozhodnutí policisty, že takové právo vykoná a preventivně zkontroluje řidiče, protože se tak samolibě rozhodl. Preventivní kontrola odůvodněná navíc vymyšleným podezřením z přestupku, pro které neexistoval žádný důvod je zneužitím úřední pravomoci, neboť jí neodůvodňují skutkové okolnosti, ale jejím důvodem je prevence. Žalobce v podané žalobě odkázal na judikaturu Ústavního soudu s tím, že jednotlivec není povinen vykonat takovou uloženo povinnost, která je v rozporu plynoucím z článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Občan, čelící v nočních hodinách svévoli a šikaně ze strany policistů, nemá efektivní možnost, jak takovému protiprávnímu jednání čelit. Žalobci tak vznikla nemajetková újma, na šikanózní postup policistů podal dne 4.9.2012 stížnost, která je dosud prošetřována a v době podání žaloby nebyl žalobci znám její výsledek. Žalobce se domáhal toho, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu Policie České republiky, k němuž došlo dne 24.8.2012 a který spočíval v nedůvodném vyžadování předložení občanského průkazu žalobce a v provedení neodůvodněného a nedůvodného orientačního vyšetření žalobce na přítomnost alkoholu.

Z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě ze dne 13.12.2012 vyplývá, že stížnost byla vyhodnocena jako nedůvodná, o nedůvodnosti stížnosti byl informován zmocněnec žalobce Mgr.Miroslav Špadrna dopisem ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 20.11.2012.

K tvrzenému nezákonnému zásahu bylo šetřením odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy zjištěno, že policisté si dne 24.8.2012 při výkonu služby v Praze 4 v ulici Modřanská povšimli protijedoucího motorového vozidla, které podle nich nejelo po silnici zcela rovně. Policisté pojali podezření, že řidič vozidla může být pod vlivem alkoholu a rozhodli se jej zkontrolovat. Proto se za ním otočili, dostihli ho a zastavili. Policisté vypověděli, že i při dojíždění vozidla toto nejelo zcela přímým směrem po vozovce, což původní podezření, že řidič může být pod vlivem alkoholu, jen potvrzovalo. Řidič tak byl zastaven z důvodu podezření ze spáchání přestupku jízdy pod vlivem alkoholu podle ustanovení § 125c odst.1 písm.h) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, přičemž přicházelo v úvahu také podezření ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 trestního zákona. Žalobce byl vyzván k prokázání totožnosti podle ustanovení § 63 odst.1 a odst.2 písm.a) a l) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Výzva k předložení občanského průkazu byla učiněna v souladu se zákonem, stejně jako výzva policistů k podrobení se orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem. Zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, jednoznačně opravňuje příslušníky policie ve služebním stejnokroji vyzvat každého řidiče k vyšetření ke zjištění, zda

není ovlivněn alkoholem a vyzvaný řidič je povinen se tomuto vyšetření podrobit. Závěrem žalovaný správní úřad namítl, že žalovaný není k podané žalobě pasivně legitimován, neboť Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 124 odst.1 a 9 zákona o silničním provozu jako správní úřad a nikoli jako bezpečnostní sbor. Z tohoto důvodu žalovaný zastává názor, že žalovaným v posuzovaném případě nemá být Ministerstvo vnitra, ale Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha 4, neboť tento správní úřad či policisté u něho zařazení se dopustili tvrzeného nezákonného zásahu.

Městský soud v Praze přezkoumal předložený spisový materiál a dosavadní řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek podle ustanovení § 87 zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), dospěl přitom k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V první řadě je potřebné předeslat, že podanou žalobu soud posuzoval z hlediska splnění zákonných předpokladů, za nichž se může účastník řízení domáhat žalobou ochrany před nezákonným zásahem správního úřadu. Žalobce takto svoji žalobu formálně označil, proto soud posuzoval, zda zákonem stanovené podmínky vyslovení ochrany soudu před nezákonným zásahem byly splněny.

Soudní řád správní dává v ustanovení § 82 s.ř.s. a následujících možnost každému, kdo tvrdí, že byl přímo dotčen na svých právech nezákonným zásahem správního úřadu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou domáhat ochrany, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky nebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Z citovaného ustanovení soudního řádu správního lze dovodit, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je třeba splnit následující předpoklady (lze poznamenat, že obdobně klasifikuje uvedené předpoklady Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j.: 2Aps 1/2005 – 65, dostupném na www.nssoud.cz): Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s.ř.s. soudem poskytnout.

V souzené věci je třeba za samotný zásah považovat konkrétní jednání posádky služebního vozidla Policie České republiky, která přikázala žalobci v rámci prováděné silniční kontroly jednak předložení občanského průkazu a následně podrobení se orientační dechové zkoušky na alkohol. Z časového hlediska lze vymezit dobu trvání zásahu okamžikem, kdy policista vyzval žalobce k výše uvedenému až do chvíle, kdy se žalobce orientační dechové zkoušce podrobil, byť nedobrovolně. Není proto sporu o tom, že zásah v době podání žaloby a tím méně v době vydání soudního rozhodnutí již netrval, neboť byl ukončen zároveň s ukončením uvedené silniční kontroly.

Účelem žaloby podle ustanovení § 82 s.ř.s. je především poskytnout ochranu před zásahy správního orgánu vyplývajícími spíše než z oprávnění daného právními normami z faktického uplatňování nadřazeného postavení orgánu veřejné správy. Tomu koresponduje i formulace výroku soudního rozhodnutí podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s., který zakládá oprávnění soudu zakázat žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva a rovněž možnost přikázat navrácení do původního stavu. Prvotním účelem proto není v rámci tohoto typu soudního řízení zaujímat závazná stanoviska k obecné praxi orgánů státní správy v té které oblasti jejího výkonu.

Z obsahu ustanovení § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).

Podle ustanovení § 124 odst.8 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení, objasňuje dopravní nehody, vede evidenci dopravních nehod, projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu, provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustanovení § 124 odst.9 tohoto zákona jsou při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména dávat pokyny k řízení provozu na pozemních komunikacích, zastavovat vozidla, zabránit v jízdě řidiči podle ustanovení § 118a, zadržet řidičský průkaz podle ustanovení § 118b, zakázat řidiči jízdu na nezbytně nutnou dobu nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popřípadě jiný veřejný zájem, vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, vyzvat řidiče motorového vozidla k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla, vyzvat řidiče motorového vozidla ke kontrole maximální přípustné hmotnosti na nápravu, maximální přípustné hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy nebo technického stavu vozidla nebo jízdní soupravy, rozhodnout o odstranění vozidla, je-li překážkou provozu na pozemní komunikaci, nebo vozidla, které neoprávněně stojí na vyhrazeném parkovišti, použít technických prostředků k zabránění odjezdu vozidla podle zvláštního právního předpisu a vybírat kauce podle ustanovení § 125a.

Z výše uvedené právní úpravy vyplývá závěr, že Policie České republiky je oprávněna kontrolovat řidiče v rozsahu, daném zákonem o silničním provozu a zákonem o Policii ČR, aniž by na toto její oprávnění bylo možno aplikovat ustanovení § 16 odst.2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění pozdějších předpisů, když podle tohoto právního ustanovení je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje.

Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce, provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Je tomu tak proto, že uvedená právní úprava dopadá na adresáty z řad osob kontrolovaných, když upravuje jejich práva a povinnosti, ze žádného ustanovení zákona o policii či tabákového zákona však nelze dovodit, jak se žalobce mylně domnívá, že úmyslem zákonodárce bylo omezit či zúžit oprávnění příslušníků Policie České republiky, vyplývajících ze silničního zákona, způsobem, vyjádřeným v ustanovení § 16 odst.2 tabákového zákona, neboť tuto skutečnost nelze dovodit ani z poznámky pod čarou, uvedenou v textu ustanovení § 124 zákona o silničním provozu.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze dospěl v projednávané věci k závěru, že v daném případě se o nezákonný zásah žalovaného správního úřadu nejedná, neboť v případě žalobce nedošlo ani bezprostředně nehrozí zásah ve smyslu judikatury Ústavního soudu České republiky, jímž může být pouze individuální aplikace práva orgánu veřejné správy, mířící do základních práv a svobod, neboť z jediného žalobcem popsaného jednání nelze ve smyslu výše uvedených závěrů soudu a vzhledem k výše popsané právní úpravě dovozovat nezákonnost jednání žalovaného správního úřadu. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o realizaci oprávnění Policie podle ustanovení § 124 odst. 9 písm. f) zákona o silničním provozu a jeho vztah k ustanovení § 16 zákona č. 379/2005 Sb., má soud za to, že jde o právní předpisy, které jsou na sobě nezávislé. Zákon o silničním provozu podle svého ustanovení § 1 upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu (dále jen "pozemní komunikace"), pravidla provozu na pozemních komunikacích, úpravu a řízení provozu na pozemních komunikacích, řidičská oprávnění a řidičské průkazy a vymezuje působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky (dále jen "policie") ve věcech provozu na pozemních komunikacích.

Předmětem úpravy zákona č. 379/2005 Sb. přitom je podle jeho ustanovení § 1 stanovení opatření, směřujících k ochraně před škodami na zdraví působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, opatření omezující dostupnost tabákových výrobků a alkoholu, působnosti správních úřadů a orgánů územních samosprávních celků při tvorbě a uskutečňování programů ochrany před škodami působenými užíváním tabákových výrobků, alkoholu a jiných návykových látek.

Předmět úpravy obou právních norem je tedy zcela odlišný a na sobě nezávislý, nejsou tedy ve vztahu *lex specialis* a *lex generalis*. Zákon o silničním provozu sice odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb. v ustanovení § 124 odst. 9 písm. f), který stanoví, že při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž legislativní poznámka pod čarou odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb. To však neznamená, že by samotné vyšetření mohlo být prováděno pouze za podmínek stanovených ustanovením § 16 odst.2 věta první zákona č. 379/2005 Sb. Toto ustanovení se vztahuje k ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 379/2005 Sb. a upravuje povinnost podrobit se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření osob, uvedených v ustanovení § 16 odst.1, tedy osob vykonávajících činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek. Tyto osoby tedy mají povinnost se podrobit orientačnímu vyšetření a odbornému

lékařskému vyšetření za podmínky, že se lze důvodně domnívat, že vykonávají činnosti uvedené v odstavci 1 pod vlivem alkoholu nebo je-li důvodné podezření, že přivodily jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Povinnost řidiče podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, je však upravena ustanovením § 5 odst.1 písm. f) zákona o silničním provozu tak, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Jedinou podmínkou stanovenou zákonem pro podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem je tedy výzva policisty. Tento legislativní odkaz na zákon 379/2005 Sb. znamená toliko to, že samotné vyšetření ke zjištění, zda řidič či učitel autoškoly není ovlivněn alkoholem, má probíhat podle ustanovení § 16 zákona č. 379/2005 Sb., které mimo jiné rozlišuje orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření, stanoví, kdo provádí jednotlivé druhy vyšetření, povinnosti zdravotnických zařízení při provádění těchto vyšetření, povinnost k úhradě nákladů za biologické vyšetření a odpovědnost za dopravu biologického materiálu do zdravotnického zařízení. Jinak řečeno ustanovení § 16 zákona č. 379/2005 Sb. slouží jako právní norma blíže definující samotné vyšetření na přítomnost alkoholu a jeho provádění, což ostatně vyplývá i z gramatického výkladu slovního spojení „vyšetření podle zvláštního právního předpisu“. Tato právní norma však nedefinuje obecně podmínky, za kterých může Policie provádět tato vyšetření při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, protože ty jsou stanoveny zákonem o provozu na pozemních komunikacích.

Nad rámec věcného odůvodnění zamítavého výroku tohoto rozsudku považuje Městský soud v Praze za vhodné poukázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 6Aps 3/2011 – 63, dostupného na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že pokud byl tvrzený nezákonný zásah proveden na základě oprávnění Policie podle ustanovení § 124 odst.9 písm.f) zákona o silničním provozu, pak toto ustanovení zákona o silničním provozu je zařazeno v hlavě VI nazvané „Státní správa“. Ustanovení § 124 odst.1 potom stanoví, že státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie.

Legislativní zkratka „správní orgán“ je v soudním řádu správním definována v ustanovení § 4 odst.1 písm.a). Podle této legislativní zkratky se správním orgánem rozumí a) orgán moci výkonné, b) orgán územního samosprávného celku, c) fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Je tedy zřejmé, že Policie České republiky vystupuje při provádění úkonů podle ustanovení § 124 silničního zákona jako správní orgán, resp. jako orgán moci výkonné, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Z tohoto důvodu není Ministerstvo vnitra správním úřadem věcně pasivně legitimovaným v posuzované věci a tato skutečnost je dalším důvodem, pro který soudu nezbylo, než podanou žalobu zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.února 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu